

полагатъ повече, отколкото тѣ съдържатъ. Гоголевскитѣ типове, както и тѣзи въ произведенията на Тургенева, будили още повече интересъ и затова, че тѣ всички засѣгали нѣкои болни мѣста изъ съврѣмения животъ, до които публицистиката се приближаваше съ страхъ. Въ дадения случай, чрѣзъ помощта на образитѣ, съ които борави, художникътъ си позволилъ по-голѣма свобода и, заглеждайки далече въ съотношението между явленията, изкаралъ на показъ личности, които служели за прицѣлна точка на критиката, окошарищени отъ смѣхъ и мизерия.

Казаниятъ часъ прѣподавателятъ по словестность, който, очевидно, обичалъ прѣдмета си, искалъ да заинтересува своитѣ ученици повече отъ всѣки други пжтъ, затова открилъ цѣла бесѣда. Всички слушали. Всѣки напрѣгалъ вниманието си да съгради нова мисль върху въпроситѣ на учителя, да даде новъ отговоръ. Христофоръ Петковъ не закѣснѣлъ и тоя часъ да докаже, че той ще бжде Христо Ботйовъ. Тъкмо когато единъ отъ собственитъ му „другари“ се напѣвалъ да доказва на прѣподавателя, слѣдователно — и на класа, че значението на тоя отрицателенъ типъ (Плюшкинъ) е „грамадно“, защото се „криелъ дълбоко въ психологията на рускитѣ землевладѣлци“, Христофоръ Петковъ прихналъ отъ смѣхъ и плѣсналъ съ ржцѣ. Отговорътъ на руския гимназистъ останалъ половината на езика му. Думата сега ималъ Христофоръ Петковъ. Съ свойственната бистрота на умътъ си, той скоро съпоставилъ нѣколко аналогични типа изъ всемирната художественна литература и прѣнесълъ своитѣ слушатели въ атмосферата на единъ животъ, за който тѣ слушали като прѣзъ сѣнь. Дѣйствително, въ тая минута, когато плѣсналъ съ ржцѣ, смѣейки се, той си рисувалъ една оригинална картина, която внесла малко хуморъ въ омѣлчания класъ — : неговото въображение му нарисувало една сцена, какъ Калеко Миташтъ — оня сжщия, съ когото прѣди